

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Sabola a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci žalobce: M. Š., zastoupeného Mgr. Janem Boučkem, advokátem v Praze 1, Opatovická 1659/4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2015, čj. MV-77695-3/KM-2015,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 5.6.2015, čj. MV-77695-3/KM-2015 a rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství Policie hl.m. Prahy ze dne 18.3.2015, čj. KRPA-107906-2/ČJ-2015-0011KR **s e r u š í** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Krajskému ředitelství Policie hl.m.Prahy se ukládá povinnost poskytnout žalobci informace požadované v žádosti o poskytnutí informace ze dne 13.3.2015, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- III.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 17. 8. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2015, čj. MV-77695-3/KM-2015, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 18. 3. 2015, čj. KRPA-107906-2/ČJ-2015-0011KR, jímž byla dle ust. § 15 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) odmítnuta z důvodu zneužití práva na informace žádost o poskytnutí personálních informací o K. P.

Žalobce v žalobě namítl, že při vydání a oznamování prvostupňového rozhodnutí došlo k porušení § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004, správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo datované dnem 18. 3. 2015, k poštovní přepravě dáno dne 27. 3. 2015, avšak ani na písemnosti, ani na poštovní zásilce není vyznačen údaj „vypraveno dne“. Žalobce připouští, že sice nejde o vadu, která by způsobovala nezákonnost rozhodnutí, avšak vypovídá o aroganci moci vůči občanovi.

Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že by jeho žádost o informace měla být projevem zneužití práva. Pouhý počet vedených řízení o žádostech o informace nemůže sám o sobě svědčit o samoúčelnosti podání žádosti. Odepření informací z důvodu zneužití práva je až krajním řešením v krajních situacích, kdy tentýž žadatel podává opakované žádosti v téže věci, když jeho totožná žádost již byla vyřízena. Motivace žadatele k podání žádosti není podstatná a povinný orgán nesmí důvody k podání žádosti zkoumat. Žádost o informace žalobce podal, aby získal bližší informace o profesní minulosti, o profesních předpokladech k výkonu úřední funkce a o služebním příjmu ředitele Obvodního ředitelství policie pro Prahu K. P., který jakožto úřední osoba ignoruje platné právo, porušuje zákon a odmítá veřejnosti v zákonných lhůtách poskytovat informace, které má Policie ČR povinnost poskytovat. Omezit právo na informace lze jen tehdy, je-li tak stanoveno zákonem a jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnosti státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. K odepření poskytnutí informací tak došlo na základě důvodu, který zákon nezná a který ani nebyl naplněn.

Dále žalobce namítl, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vydala nikoli nepodjatá a nestranná úřední osoba. Ministerstvo vnitra se s námitkou podjatosti vypořádalo nedostatečně, aniž by o ní rozhodlo usnesením, pouze v odůvodnění rozhodnutí uvedlo, že námitku podjatosti neshledává důvodnou bez toho, aby se s jejími důvody vypořádalo.

Žalovaný navrhnul žalobu zamítnout. Uvedl, že ačkoli důvod pro odmítnutí žádosti spočívající v zneužívání práva na informace není v zákoně o svobodném přístupu k informacím uveden, lze tento princip uplatnit i v oblasti práva na informace. Žalovaný souhlasí, že samotný počet vedených sporů není a priori šikanózním výkonem práva. Důležitý je charakter sporu a způsob jeho vedení. Žadatel o informace není povinen svoji žádost odůvodňovat. Jestliže tak však učiní, musí počítat s tím, že povinný orgán je bude posuzovat při řešení otázky, zda žádost nesměruje k cíli, který je v rozporu s hodnotami demokratického právního řádu. Žalovaný tvrdí, že účelem žádosti žalobce bylo mimo jiné napadnout dotčenou úřední osobu za výkon její úřední pravomoci, který dle názoru žalobce byl v rozporu s právními předpisy, a dále posloužit jako nástroj doplňující řádné opravné prostředky v souvisejícím řízení. Žádost o informace by žalobce nepodal, pokud by související řízení bylo vyřízeno zcela dle jeho představ. Žalobce tak zneužívá právo na informace způsobem směřujícím k odvetě za vyřízení jiné jeho žádosti a nahrazuje jím opravný prostředek, se kterým právo pro takový případ počítá.

K námitce žalobce, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vydala vyloučená úřední osoba a že o námitce podjatosti nebylo řádným způsobem rozhodnuto, žalovaný uvedl, že po vydání rozhodnutí samostatné rozhodnutí o námitce podjatosti postrádá smysl a nemohlo by přinést požadované důsledky ve smyslu určení jiné úřední osoby oprávněné k rozhodnutí ve věci. S důvody, které žalobce v námitce podjatosti uplatnil, se řádně vypořádal v napadeném rozhodnutí, přičemž postup oprávněné úřední osoby v jiných případech nemůže založit podjatost ve věci.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že se neprovinil ničím jiným než tím, že podal žádost o informace. Tvrzení žalovaného o zneužití práva jsou ničím nepodloženými fabulacemi. Policie ČR ani Ministerstvo vnitra neuvádí žádné konkrétní jednání žalobce, ze kterých by vyplývalo, že by měl dotčenou úřední osobu poškodit. V minulosti Policie ČR žádosti žalobce o informace rovněž odmítala s odůvodněním, že jde o zneužití práva, a poskytla je až po zásahu Ministerstva vnitra a změny v osobě ředitele krajského ředitele policie. Žádost o informace v prvním stupni vyřizovala osoba nikoli nestranná a nepodjatá, ale vůči žalobci nepřátelská osoba. Došlo tak nejen k porušení ústavně zaručeného práva na informace dle čl. 17 Listiny a čl. 10 Úmluvy, ale též k porušení práva žalobce na to, aby jeho věc byla projednána nestranným orgánem ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny.

Ze správního spisu poskytnutého žalovaným vyplývá, že dne 13. 3. 2005 podal žalobce žádost o informace, kterou se domáhá poskytnutí informací o řediteli Obvodního ředitelství policie Praha K. P., od kdy je ve služebním poměru u Policie ČR, v jakých služebních hodnostech, na jakých služebních místech a na jakých služebních působištích, kde a s uvedením doby od kdy do kdy, zda byl ve služebním poměru u Sboru národní bezpečnosti a pokud ano, od kdy, v jakých služebních hodnostech, na jakých služebních místech a na jakých služebních působištích, a s uvedením doby od kdy do kdy, zda byl přede dne 1. 1. 1990 členem nebo kandidátem Komunistické strany Československa, jakou vysokou školu vystudoval a na jaké vysoké škole získal akademické tituly magistr a bakalář a v jakém oboru, od kdy vykonává funkci ředitele Obvodního ředitelství policie Praha 1, zda proti němu bylo v minulosti vedeno řízení o kázeňském přestupku a pokud ano, o jakém, z jakého důvodu a s jakým výsledkem, jaký služební příjem mu byl vyplacen v roce 2014 v měsících lednu až prosinci včetně, s uvedením všech složek podle § 113 zákona č. 361/2003 Sb., jaký služební příjem mu byl vyplacen v roce 2015 v měsících lednu až únoru včetně, s uvedením všech složek podle § 113 zákona č. 361/2003 Sb.

Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 18. 3. 2015, čj. KRPA-107906-2/ČJ-2015-0011KR byla žádost o informace odmítnuta dle § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím z důvodu zneužití práva na informace. V odůvodnění uvedl, že žádost o informace byla předána současně se stížností na postup při vyřizování žádosti o informace vedené pod čj. KRPA-58275/ČJ-2015-0011 KR, kde vyrozumění v této věci bylo podepsáno K. P. Správní orgán prvního stupně uzavřel, že šlo o uplatnění žádosti o informace jako sankčního mechanismu za nesouhlas s postupem dotčené osoby a tedy ke zneužití práva k dosažení cíle odporujícího zákonu.

Proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace podal žalobce odvolání, ve kterém mimo jiné vznesl námitku podjatosti proti oprávněné úřední osobě řediteli Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy L. P. z důvodu jeho postupu při vyřizování žádosti o informace J. B. ve věci vedené pod sp.zn. KRPA-83354/ČJ-2015-0014KR a dále z důvodu jeho postupu při vyřizování stížnosti žalobce vedené pod sp.zn. KRPA-193240/ČJ-2013-001457-S, kde bylo následně soudem konstatován nezákonný zásah proti žalobci a T. H.. V uvedeném řízení L. P. žalobce osočil z arogantního jednání a snahy policisty vyprovokovat. Dle žalobce bylo zřejmé, že se L. P. dopouští korupčního jednání, což vzbuzuje důvodnou pochybnost o jeho nepodjatosti. Dále žalobce upozornil porušení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, neboť na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebyl vyznačen údaj „vypraveno dne“.

V odůvodnění odvolání se žalobce také vyjádřil k důvodům podání žádosti o informace. Uvedl, že dne 6. 2. 2015 podal Policii ČR upozornění podle § 97 zákona o policii ČR a současně státnímu zastupitelství trestní oznámení na policisty, kteří se podíleli na nezákonném legitimování a poté na bezdůvodném zadržování a omezování osobní svobody fotografa L. H.. Týž den podal žalobce u Obvodního ředitelství policie Praha 1 žádost o informace o policistech, kteří se zúčastnili zásahu proti L. H. Dne 11. 3. 2015 bylo žalobci doručeno vyznění o vypořádání žádosti o informace podepsané K. P. Na postup při vyřizování žádosti podal žalobce stížnost, neboť jeho žádost o informace byla vyřizována pouze obecnými a bezobsažnými frázemi, zčásti nebyla vyřizována vůbec, ani nebylo rozhodnuto o jejím odmítnutí. Žalobce uvedl, že *„žádost o informace ze dne 13. 3. 2015 jsem podal z důvodu, abych získal informace o profesní minulosti, o profesních předpokladech k výkonu úřední funkce a o vypláceném služebním příjmu (na který přispívám ze svých daní) ředitele Obvodního ředitelství policie Praha I K. P., jakožto úřední osoby, která při výkonu úřední činnosti ignoruje platné právo, porušuje zákon a odmítá veřejnosti poskytovat informace, k jejichž poskytnutí je Policie ČR podle zákona povinna“*.

Ministerstvo vnitra rozhodnutím čj. MV-77695-3/KM-2015 odvolání žalobce zamítlo a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdilo. V odůvodnění se zabývalo námitkou podjatosti úřední osoby, která rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vydala, avšak vadu řízení spočívající ve vydání rozhodnutí podjatou osobou neshledal. Oprávněná úřední osoba k žalobci ani k dotčené osobě není v žádném příbuzenském vztahu, skutečnost, že je přímým nadřízeným dotčené osoby důvod podjatosti nezakládá. Postup oprávněné osoby ve věci žádosti B. se žádostí žalobce nesouvisí a postup oprávněné osoby v jiném řízení žalobce též důvod podjatosti nezakládá, neboť není zřejmý zájem oprávněné úřední osoby na výsledku. Ministerstvo vnitra dále uvedlo, že jestliže v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není uveden údaj „vypraveno dne“, jde sice o vadu, která však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Konečně Ministerstvo vnitra uvedlo, že žádost o informace vycházela z chování dotčené osoby, která dle názoru žalobce při vyřizování jiné žádosti o informace ignorovala platné právo, porušila zákon a odmítla poskytnout informace. Žádost o informace tak do určité míry suplovala opravný prostředek (stížnost) dle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím a žádost o poskytnutí informace tak byla zneužitím práva ze strany žalobce.

Při jednání účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích skutkových tvrzeních a právní argumentaci.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přitom dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Nejprve se soud zabýval námitkou, že na prvostupňovém rozhodnutí ani na obálce jej vypravující není vyznačeno „vypraveno dne“.

Podle ustanovení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:".

Vyznačení data vypravení na rozhodnutí má obdobnou povahu jako vyznačení doložky právní moci a vykonatelnosti. Stejně jako v jejich případě se na rozhodnutí doplňuje až následně poté, co rozhodnutí bylo přijato. Jde pouze o úřední konstatování data jeho předání doručujícímu orgánu, které má povahu vyvratitelné domněnky. Pokud v rozporu s § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu tato doložka chybí nebo je nesprávná, lze datum vypravení rozhodnutí v případě potřeby zjišťovat a prokazovat i jiným způsobem. Neuvedení této doložky tak nemá vliv na zákonnost rozhodnutí a nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Druhý žalobní bod směřuje proti posouzení žádosti žalobce jako zneužití práva na informace.

Právo na informace je garantováno každému na základě čl. 17 Listiny základních práv a svobod; lze je omezit pouze zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná mimo jiné pro ochranu práv a svobod druhých. Provádění tohoto základního práva zabezpečuje zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž je vystavěn na principu obecné povinnosti poskytovat veškeré informace týkající se působnosti povinných subjektů. Zákonem o svobodném přístupu k informacím jsou možnosti omezení práva na informace upraveny v § 7 až 11, na jejichž základě jsou chráněny utajované informace, informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobních údajů, ochrany obchodního tajemství a důvěrnosti majetkových poměrů apod. Judikatura dovodila možnost právo na informace za striktně vymezených podmínek odepřít i na základě principu zákazu zneužití práva (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, čj. 1 As 70/2008-74 dostupný na www.nssoud.cz). Za zneužití výkonu práva lze považovat pouze takové jednání, jehož cílem není dosažení účelu a smyslu sledovaného právní normou, nýbrž které je v rozporu s ustálenými dobrými mravy vedeno přímým úmyslem způsobit jinému účastníku újmu (srov. např. rozsudek ze dne 28. 6. 2000 sp.zn. 21 Cdo 992/99, uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 11, ročník 2000, pod číslem 126).

Ačkoli nebylo povinností žalobce uvádět při podání žádosti o informace důvod jejího podání, žalobce jej v odvolání proti odmítnutí žádosti o informace správním orgánem prvního stupně formuloval. Uvedl, že žádost o informace podal proto, že nebyl spokojen s vyřízením jeho předchozí žádosti o informace K. P. Jakkoliv je pravděpodobné, že by žalobce žádost o informace nepodal, kdyby pracovník veřejné správy předtím rozhodl podle představ žalobce, nelze ze skutkového stavu vyvodit závěr, že žalobcova žádost má za cíl dotčenou osobu poškodit, tedy ji např. šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči ní nenávist apod. Pokud se žalobce jako oprávněná osoba žádostí o poskytnutí informace snažil vymezit vůči osobě, která rozhodnutí vydala, tím, že o ní zjišťuje osobní údaje, pak v daném případě charakter požadovaných informací (které je nutno bez dalšího poskytnout) nemůže nepřiměřeně zasáhnout soukromí dotčené osoby, nemá kapacitu ovlivnit její další rozhodovací činnost, vyvolat u ní obavy z následného postupu žalobce apod. V posuzovaném případě tedy samotný motiv pro podání žádosti o poskytnutí informací nemohl být bez dalšího shledán skutečností svědčící o zneužití práva žalobcem. Důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací tedy vzhledem k výše uvedeným skutečnostem nenastal.

Podle ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále také jako „zákon č. 106/1999 Sb.“), informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle ust. § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Dle odst. 2 téhož ustanovení se ustanovení odstavce 1 nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území.

Podle ust. § 8 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

Zákon č. 106/1999 Sb. stanoví, že informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu (§ 8a). Výjimku z ochrany osobních údajů obsahuje ust. § 8b zákona č. 106/1999 Sb., dle kterého povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky (odst. 1). Základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků (odst. 3). Za příjemce veřejných prostředků lze dle judikatury Nejvyššího správního soudu považovat i osoby v pracovněprávním postavení poměru zaměstnanců veřejné správy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 55/2012 - 62 ze dne 22. 10. 2014).

Pokud v žalobce v posuzovaném případě žádal o poskytnutí informace o služebním příjmu za rok 2014 a 2015, pak poskytnutí těchto údajů je nutno zásadně poskytnout, neboť dotčená osoba se podílí se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu. I v tomto ohledu lze odkázat na závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soud sp. zn. 8 As 55/2012.

Rovněž tak zájem na poskytnutí informací o odborné praxi a dosaženém vzdělání zaměstnanců veřejné správy obecně převažuje nad zájmem na ochranu soukromí dotčených osob. Zveřejnění informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi v posuzovaném případě nepředstavuje žádnou podstatnou újmu. Nedotýká se výsostně intimního nebo osobního prostoru dotčené osoby, samotné tyto informace lze podřadit pojmu "veřejná a úřední činnost" obsaženého v § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Předmětné informace vypovídají o základních předpokladech pro výkon zastávané funkce ve veřejné správě (a to jak v obecné rovině, tak v konkrétním případě) a mají příčinnou souvislost s pracovněprávním vztahem mezi zaměstnanci a stěžovatelem (k tomu viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.3.2015, č.j. 8 As 12/2015-46). Rovněž tak je nutné poskytnout informaci o případných kázeňských přestupcích dotčené osoby v rozsahu vymezeném v žádosti o poskytnutí informace. Ve vztahu ke kázeňskému trestání vyvstává nutnost poskytnutí požadované informace, když právo veřejnosti na informace tak v tomto případě převažuje nad ochranou soukromí osoby, která působí ve veřejné funkci.

Údaj o případném členství dotčené osoby v KSČ přede dnem 1.1.1990 pak není údajem o politických postojích subjektů údajů dle § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů, a tudíž "citlivým údajem" dle tohoto ustanovení, který nelze bez souhlasu subjektů údajů zpracovávat, a tak ani poskytnout. Zohlednit je nutno právo veřejnosti být informována o činnosti tzv. osob veřejného zájmu, tedy o údajích souvisejících s jejich veřejnou či úřední činností, funkčním nebo pracovním zařazením (což je i údaj o členství v KSČ v době nesvobody).

Soud vzhledem ke shora uvedeným závěrům postupoval v souladu s ust. § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. a zrušil rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti i rozhodnutí žalovaného o odvolání a současně povinnému subjektu nařídil požadované informace žalobci poskytnout ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Pro úplnost pak soud dodává, že důvodnou neshledal námitku žalobce týkající se absence rozhodnutí o jím vznesené námitce podjatosti. Námitka podjatosti byla vznesena po vydání rozhodnutí a rozhodování o námitce podjatosti samostatným usnesením by tak bylo nevhodné a nadbytečné (viz také např. Nejvyššího správního soudu sp.zn. 1As 89/2010 ze dne 30. 1. 2013 dostupného na www.nssoud.cz). S námitkou podjatosti se odvolací správní orgán vypořádal v napadeném rozhodnutí, přičemž vadu řízení spočívající v tom, že bylo rozhodnuto podjatou osobou, neshledal. S odůvodněním, ve kterém se v napadeném rozhodnutí žalovaný vypořádal s námitkou podjatosti, se soud ztotožňuje a pro stručnost na něj odkazuje (strana 6 odůvodnění).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, soud proto mu přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000,-Kč za podání žaloby a v nákladech zastoupení žalobce advokátem. Soud žalobci přiznal odměnu za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, účast při jednání), přičemž odměna za jeden úkon právní služby činí dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v rozhodném znění, částku 3 100,- Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,-Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a částkou 2.142,-Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náklady řízení tedy činí celkem 15.342,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. dubna 2017

Mgr. Aleš Sabol v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Pechočová